

Виолета Цолова

* СЛЪНЧОГЛЕД В СЯНКАТА *

София, 2012

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на издателство „Изток-Запад“.

© Виолета Цолова, автор, 2012
© Издателство „Изток-Запад“, 2012

ISBN 978-619-152-086-2

Виолета Цолова

*** СЛЪНЧОГЛЕД *
В СЯНКАТА ***

СЪДЪРЖАНИЕ

Цял ден ...7	Днес ...8	Стигни ме ...9
Толкова е жаден ...10	Той, тя, то ...11	
Човек за човека ...12		
Всички вътрешни прозорци ...13		
Хризантемите запалиха пламък ...14		
От очите на щастливия ...15		
Красотата създава ...16		
Слънцето затвори очи ...17		
Синята безбрежност ...18		
Безсъница ...19	В стаята ...20	
От скуката до ужаса ...21	Как омагьосаните ...22	
Шепот почти нуловим ...23	Думи камшици ...24	
Думи плуват ...25	Хвърли ...26	
Този мозък е взривен ...27		
И само ужасът ще те научи...28		
Видения ...29	Вътре в самолета ...30	
Родните ни слънчогледи ...31		
Ако стъпя върху облаците ...32		
Търкаля се земният глобус ...33		
Образът ме гледа ...34		
Сред ослепителните гледки ...35		
Вграденият камък ...36	Концептуалисти ...37	
Дадох ...38	Обицата ...39	
Няма завет ...40	Менлив е въздуха ...41	
Додето се сковаваш ...42	Казаха му ...43	
С фантазии, с фанатици, с фокуси ...44		

Мести се ...45 Разтяга часовете ...46
Учеше се да мисли ...47
Вземаният ...48 Дойдоха хората ...49
Да ме осъдят ли ...50 Това, което ...51 Днес ...52
Гъсеницата ...53 В бездънната тишина ...54
Какво възшебство ...55 Няма никой ...56
Краят на света ...57 Нито една дума ...58
Бледи и неясни знаци ...59 Умът умира ...60
Онзи смахнат ...61 Смъртта е взрив ...62
Четвъртото листо на детелината ...63
Нищо лошо да си сам ...64 Душата плаче ...65
Младостта ...66 Очакване ...67
Кракът на историята ...68 Запалена душа ...69
Самотата ...70 Любовта ...71
Самотният човек е сянка ...72 Величието ...73
Дъждът разля морето ...74
Студено ме гледа ...75 Преди да се вдигне ...76
Кармата ...77 Пътят е рана ...78
Не гледа нито в себе си ...79 Цветята – глас...80
Сред тревите ...81 Въздишка ...82

* *
*

Цял ден слънцето метеше
с огнената си метла земята.
Вечерна прохлада,
сбъдната молитва.
Никой по-добър от Бога.

* *
*

Днес
усмивката ми е забравила
за всички болки.
Гледам
и не смея да въздъхна.

* *
*

Стигни ме,
казваш на морето
от високия балкон.
И го изпиваш с поглед.
Сърцето ти е полетяла чайка.

* *
*

Толкова е жаден днес
човекът,
че се готви
да изпие
бухналия облак.

* *
*

Той, тя, то...
Цялото е слънчев лъч,
пронизал битието
с повече надежда,
от която изворите пият.

* *
* *

Човек за човека

любов и омраза

до смъртта.

Яснота в пределите на видимото

идва само от невидимото.

* *
*

Всички вътрешни прозорци
са отворени.
Проветрява се душата.
Ако влезе вътре птица,
къщата ще полети.

* *
*

Хризантемите запалиха пламък
в отреденото ни време.
В езерцето – рибки.
Никой не разбра
къде се скри умората.

* *
*

От очите на щастливия
извират радостни реки
и плува синьото око
на небосвода,
непокътнат.

* *
*

Красотата създава красота.

Създава до днес. Създава, създава.

Някой оцелява след това.

За утре –

ще видим.

* *
*

Слънцето затвори очи.

Нощта се спусна над езерото.

Водните лилии приспаха рибките.

Хризантемите останаха

на пост.

* *
*

Синята безбрежност –
мислена пътека
за околосветско пътуване.
Звукът на морска бездна
застава на прибоя.

БЕЗСЪНИЦА

Дали беше последния акорд на деня
или първия лъч на утрото – все едно –
цяла нощ слуша канонадата на заблудените мисли.
И отвън, и вътре вятърът развяваше грива.
Бурята беше толкова красива.

В стаята –
светлина от чуждите прозорци.
Светлина, светлина,
светлина.
Звучи като молитва.

* *
*

От скуката до ужаса.

Без цел.

Широка амплитуда на махало,

лишено от съзнание.

Най-добре в смъртта се скрива.

* *
*

Как омагьосаните
носят своя празник на ръце
и без ограничения посипват
с цветове неосъзнатите си дни.
Човек не може вечно да скърби.

* *
*

Шепот почти неуловим
върху изпръхналите устни.
Странни блясъци в очите.
Знак от сила,
която не иска да воюва.

* *
*

Думи камшици
вързаха езика на желанията.
Тази нощ
нощта не спира
да разлива мрака.

* *
* *

Думи плуват
по талазите на времето.
Не ти подават ръка,
не говорят с теб,
не са изпратени от бог.

* *
*

Хвърли
шепа пръст
върху гроба на миналото
и тръгни напред.
Знаците по пътя се изгубват.

* *
*

Този мозък е взривен
от хаоса в душата.
Липсващият въздух
не е нищо повече от
болка.

* *
*

И само ужасът ще те научи
да преболедуваш
страха
и да живееш
като мислеца тръстика.

ВИДЕНИЯ

Като сбъдната мечта летим през океана.
И по детски се учудваме
на приказните облаци,
чиито лабиринти ни замайват.
Времето е спряло.

* *
*

Вътре в самолета слънчогледите
са палнали спокойно жълтия си пламък.
Осветяват всеки внесен мрак.
Миналото в миг е в безтегловност,
но ще кацне.

* *
*

Родните ни слънчогледи –
тях не ги избраха за водачи.
И като разпръсват мрака,
и като цъфтят, в мен намират
най-възторжения детски вик.

* *
*

Ако стъпя върху облаците
от въздушна пяна,
бездната под тях ще ме погълне.
Или пък, ако вървя по слънчевия лъч,
едва ли ще достигна слънцето.

